

EPT: ΑΥΘΑΙΡΕΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΚΑΙ ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ

ΝΙΚΟΣ Κ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

Το αυθαίρετο κλείσιμο της ΕΡΤ, τον περασμένο Ιούνιο, είναι από τα γεγονότα εκείνα που συμπυκνώνουν καλύτερα από δεκάδες σκόρπια περιστατικά υποδόριες αλλαγές σε πρακτικές και νοοτροπίες. Η πιο άμεση, βέβαια, συνέπειά του αφορούσε το πολιτικό προσκήνιο: η αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ από την κυβέρνηση Σαμαρά περιορίσε τη νομιμοποίηση της τελευταίας. Πιθανόν να ήταν ζήτημα χρόνου και ο Φώτης Κουβέλης να έψαχνε απλώς για μια αφορμή. Το γεγονός, πάντως, είναι ότι με την μεθόδευση που ακολουθήθηκε, αμφίβολης νομιμότητας και ηθικής (αφού απέβλεπε στην παράκαμψη των υπουργών της ΔΗΜΑΡ), φάνηκε πόσο εύθραυστη ήταν η συμφωνία στην οποία στηριζόταν η τρικομματική κυβέρνηση που σχηματίστηκε μετά τις εκλογές του 2012.

Η στάση της ΔΗΜΑΡ

Ασφαλώς, η έλλειψη συναινετικής κουλτούρας είναι ένα από τα σταθερά χαρακτηριστικά της πολιτικής ζωής της χώρας μας και θα ήταν αφελές να πιστέψει κανείς ότι μια βαθιά παράδοση μετωπικών αντιπαράθεσεων θα μπορούσε να εξαλειφθεί από τη μια στιγμή στην άλλη, όσο δραματικές και αν είναι οι περιστάσεις στην εποχή των Μνημονίων. Και για μεν τα δυο πρώην μεγάλα κόμματα, η έλλειψη διάθεσης για ειλικρινή συνεννόηση δεν θα έπρεπε να εκπλήσσει: το 2012, δεν αποφάσισαν να συνεργασθούν γιατί άλλαξαν μυαλά αλλά την ανάγκη φιλοτιμίαςν έπαιξαν, βλέποντας ότι μόνον έτσι θα μπορούσαν να διασωθούν.

Αντίθετα, πολλά ερωτήματα θέτει η στάση της ΔΗΜΑΡ: μήπως δεν ήταν έτοιμη να μπει στην κυβέρνηση και να αναλάβει τις ευθύνες που μοιραία θα της αναλογούσαν σε μια καταστροφική συγκυρία; Αν πάλι ΝΔ και ΠΑΣΟΚ ήταν εκείνοι που παρεξέκλιναν από τα συμφωνηθέντα, γιατί οι υπουργοί της ΔΗΜΑΡ δεν παραιτήθηκαν νωρίτερα; Ασφαλώς, πολλά θα είχαν να πουν ο Αντώνης Μανιτάκης και ο Αντώνης Ρουπακιάς. Έως ότου πάντως μιλήσουν,

Ο Νίκος Κ. Αλιβιζάτος διδάσκει συνταγματικό δίκαιο στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

δεν είμαστε λίγοι όσοι ανυπομονούμε να μας εξηγήσουν τι σημαίνει τελικά γι' αυτούς το θεμελιώδες, το «καταστατικό» σύνθημα της ανανεωτικής Αριστεράς αφ' ότου γεννήθηκε: «Μεταρρυθμίσεις από τώρα και όχι μόνο μετά την κατάληψη της εξουσίας». Μήπως είναι μόνο λόγια, προς τέρψιν μερικών ανήσυχων διανοουμένων; Όπως και να 'χουν τα πράγματα, ένα είναι βέβαιο: μετά το τολμηρό βήμα που έκανε τον Ιούνιο του 2012, η μεταρρυθμιστική Αριστερά προτίμησε να επιστρέψει στην πεπατημένη: να αφήσει, δηλαδή, σε άλλους να βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά.

Η αποδυνάμωση των συνδικάτων

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, είναι αξιοσημείωτο ότι το κλείσιμο της ΕΡΤ «πέρασε» ευκολότερα του αναμενομένου. Μια μονομερής κυβερνητική ενέργεια, προκλητική όσο λίγες (αφού, με το μαύρισμα της τηλεοπτικής οθόνης, θα γινόταν άμεσα αντιληπτή από όλους) δεν προκάλεσε τη θύελλα που θα περίμενε κανείς. Παρά τη συνεχιζόμενη κατάληψη του κτιρίου του ραδιομεγάρου της Αγίας Παρασκευής, η ζωή λες και ξαναγύρισε στους κανονικούς ρυθμούς της, με τη μεγάλη πλειοψηφία των πρώην εργαζομένων να αναζητούν αλλού λύσεις στο πρόβλημα του βιοπορισμού, και το ευρύ κοινό εναλλακτικές πηγές ψυχαγωγίας και πληροφόρησης. Με άλλα λόγια, το κλείσιμο ενός από τους μεγαλύτερους δημόσιους οργανισμούς της χώρας έγινε χωρίς κατ' ουσίαν να «ανοίξει μύτη», κάτι που ως πριν από λίγο θα φαινόταν αδιανόητο.

Σε αυτό το σκηνικό, έχει κανείς την εντύπωση ότι, μετά την ΟΜΕ-ΟΤΕ, την ΔΕΝΟΠ-ΔΕΗ και τα άλλα μεγάλα συνδικάτα του ευρύτερου δημόσιου τομέα, ήρθε τώρα και η σειρά της ΠΟΣΠΕΡΤ να αποδυναμωθεί (βλέπε, εν προκειμένω, να εξαφανιστεί). Να οφείλεται άραγε αυτό στη συσσωρευμένη κόπωση των ιδίων των εργαζομένων που, απελπισμένοι από τα μέτρα του Μνημονίου, έχουν φτάσει στο σημείο να νοιάζονται μόνο για το πώς θα εξασφαλίσουν ένα στοιχειώδες έστω εισόδημα; Ή μήπως στον ακραία διχαστικό λόγο των ανωτέρω συνδικάτων, τα οποία αρνούνται ακόμη και σή-

μερα να μπουν στη λογική της ειλικρινούς διαπραγμάτευσης και των μεταρρυθμίσεων; Διότι, όπως και να το κάνουμε, η ΕΡΤ, παρά τους θύλακες ποιότητας που δίχως άλλο διέθετε διαχρονικά, και παρά την αυτοθυσία ενός σημαντικού μέρους των εργαζομένων της, είχε εξελιχθεί τα τελευταία χρόνια σε παράδειγμα σπατάλης, διαφθοράς και κακοδιοίκησης. Η άρνηση των συνδικαλιστών της να δουν κατ'άματα αυτή την πραγματικότητα και η εμμονή τους στις παρωχημένες πρακτικές του «ή όλα ή τίποτα» τους αποξένωσε από την κρίσιμη εκείνη μάζα που παλαιότερα τους στήριζε.

Η θεσμική διάσταση

Η τρίτη πτυχή του κλεισίματος της ΕΡΤ σχετίζεται, βέβαια, με τον ρόλο της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης σήμερα. Αν και το ζήτημα τίθεται με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο σε όλες τις σύγχρονες δημοκρατίες, στην Ελλάδα παρουσιάζει μια σημαντική ιδιαιτερότητα: στο τέλος της δεκαετίας του 1980, όταν σε διάστημα 3-4 ετών έσπασε το κρατικό ραδιοτηλεοπτικό μονοπώλιο απ' άκρου σ' άκρου στην Ευρώπη, πουθενά η δημόσια τηλεόραση δεν ήταν όσο απαξιωμένη βρέθηκε σε μας η ΕΡΤ. Και πουθενά μετά την εμφάνιση των ιδιωτικών καναλιών, η τηλεθέαση των δημόσιων δεν συρρικνώθηκε αθροιστικά σε ποσοστά κάτω από το 10%. Οφειλόμενη στην προκλητική χειραγώγησή της από τις κυβερνήσεις εκείνης της περιόδου—όλες χωρίς εξαίρεση— η ΕΡΤ δεν χειραφετήθηκε ούτε στη δεκαετία του 1990, αφού (με αποχρώσεις που δεν αλλοίωσαν εν τούτοις την ουσία) διοικήθηκε με μικροκομματικά κριτήρια. Ο αδιαμφισβήτητος επαγγελματισμός και η συνέπεια μερικών στελεχών της ήταν τελικά η εξαίρεση που επιβεβαίωνε τον κανόνα της υποταγής στη λογική της εξυπηρέτησης των «ημετέρων» (ή, έστω, του συμφυμφισμού των ρουσφετιών των δύο μεγάλων κομμάτων, με την Αριστερά να διεκδικεί και αυτή ένα μικρό κομμάτι της πίττας). Όσο για τις προσπάθειες που κατά καιρούς καταβλήθηκαν για την αναδιοργάνωση της ΕΡΤ, όλες αργά ή γρήγορα κατέληξαν σε φιάσκο.

Αιτία της κακοδαιμονίας ήταν δίκως άλλο ο ομφάλιος λώρος, που εξακολούθησε να συνδέει την ΕΡΤ με τα αρμόδια υπουργικά και κομματικά γραφεία. Η κρατική τηλεόραση, με άλλα λόγια, ακόμη και μετά την απώλεια του καθοριστικού ρόλου που έπαιζε πριν την εμφάνιση της ιδιωτικής, δεν έγινε ποτέ κατά κυριολεξία δημόσια· παρέμεινε κομματική.

Το φθινόπωρο του 2011, όταν ο Ηλίας Μόσιαλος, αρμόδιος υπουργός για τα Μέσα Ενημέρωσης, μου ζήτησε να συστήσω μια ομάδα εργασίας για να καταρτίσουμε έναν εξ' υπαρχής νέο νόμο, ο οποίος θα έθετε τέρμα στην κακοδαιμονία, δεν έτρεφα αυταπάτες: αν οι ρίζες του κακού είναι βαθιές, ένας νόμος, όσο καλός και αν είναι, δεν αρκεί. Χρειάζεται πάνω απ' όλα αλλαγή νοοτροπιών, που να αναγκάζει τους κυβερνώντες να μεταβάλλουν πορεία, όχι για ηθικούς λόγους, αλλά για πολιτικούς, διότι δηλαδή έτσι τους συμφέρει. Ο όποιος νόμος, επομένως, δεν θα μπορούσε να είναι παρά το πρώτο βήμα, το έναυσμα για μια καινούρια αρχή και όχι η λύση του προβλήματος.

Με αυτή τη λογική, απευθύνθηκα σε μια ομάδα νεότερων συναδέλφων, νομικών και μη, που είχαν το πλεονέκτημα να είναι άφθαρτοι.¹ Δουλέψαμε τότε εντατικά και, αφού οργανώσαμε ακρόασεις προσώπων με καλή γνώση του θέματος,² προχωρήσαμε στην κατάρτιση ενός ολιγόλογου νομοσχεδίου, όχι για το κλείσιμο, αλλά για την μετεξέλιξη της ΕΡΤ σε πραγματικά δημόσιο ραδιοτηλεοπτικό φορέα. Λυδία λίθος του σχήματος που προτείναμε ήταν η αποκοπή του ομφάλιου λώρου, την οποία επιδιώξαμε να εξασφαλίσουμε εισάγοντας μια σειρά εγγυήσεων για την επιλογή της διοίκησης της ΕΡΤ από την αγορά, με κριτήρια αμιγώς επαγγελματικά και αξιοκρατικά, χωρίς οι εκάστοτε κυβερνώντες να έχουν τη δυνατότητα να επηρεάσουν ούτε τον διορισμό ούτε το έργο της. Τον Μάρτιο του 2012, αν και ο Παντελής Καψής, διάδοχος του Ηλία Μόσιαλου, υιοθέτησε χωρίς επιφυλάξεις το νομοσχέδιο, η ιδέα δεν καρποφόρησε, αφού –όπως γράφτηκε– οι εταίροι της τότε Κυβέρνησης, δηλαδή της Κυβέρνησης Παπαδήμου, δεν ομονόησαν. Επί πλέον, επισπεύσθηκαν οι εκλογές.

Η ίδρυση της NEPIT

Έτσι, το νομοσχέδιο έμεινε σ' ένα συρτάρι, από το οποίο το ανέσυρε το Μέγαρο Μαξίμου, τον Ιούνιο του 2013. Ο νέος φορέας που θα ιδρυόταν στη θέση της καταργηθείσας ΕΡΤ δεν θα ήταν υπο-

χείριο της εκάστοτε κυβέρνησης, αλλά θα λειτουργούσε με βάση το νομοσχέδιο της Επιτροπής μας. Έως ότου, εν τούτοις, αναδειχθεί η διοίκηση της NEPIT (όπως τελικά ονομάστηκε ο νέος φορέας) σύμφωνα με τη διαδικασία που προέβλεπε το νομοσχέδιό μας (θα χρειάζονταν όντως τουλάχιστον 6 μήνες γι' αυτό) η Κυβέρνηση –δικομματική πια, μετά την αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ– θα διόριζε προσωρινή διοίκηση. Κάτι εύλογο αν όχι και επιβεβλημένο, μετά την απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία, θυμίζω, είχε αποφανθεί ότι το κράτος όφειλε να εξασφαλίσει την εκπομπή ενός μίνιμουμ προγράμματος είτε απ' ευθείας είτε μέσω του όποιου νέου φορέα που θα ίδρυε.

Για όποιον γνωρίζει στοιχειωδώς την ελληνική πραγματικότητα, στις μεταρρυθμίσεις που κατά καιρούς επιχειρούνται στη χώρα μας, ο διάβολος πάντοτε κρύβεται στις μεταβατικές διατάξεις. Αρκεί να θυμηθεί κανείς τις αντιδράσεις και τις οξύτατες αντιδικίες που προκάλεσαν ο «Νόμος Πλαίσιο» για τα ΑΕΙ το 1982, η ίδρυση του ΕΣΥ το 1983, ή το σχέδιο Καποδιστριας το 1996. Εν προκειμένω, η Κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, αντί να προβλέψει ότι η προσωρινή διοίκηση του νέου φορέα θα είχε ως αποκλειστική αρμοδιότητα την εξασφάλιση της μετάδοσης του ελάχιστου προγράμματος και την προετοιμασία της ανάδειξης της οριστικής διοίκησης της NEPIT, προτίμησε να την εξοπλίσει ευθύς εξ αρχής με πλήρεις αρμοδιότητες (άρθρο 16 Ν. 4173/2013). Τούτο σημαίνει ότι, για όσο χρόνο θα παραμείνει στη θέση της (ο νέος νόμος προέβλεπε ως απώτατο χρονικό όριο τους 12 μήνες, οι οποίοι ωστόσο μπορούν να παραταθούν επ' αόριστον με νεότερη τροπολογία), η προσωρινή διοίκηση της NEPIT (δηλαδή το Εποπτικό Συμβούλιο του νέου νόμου και η διοίκηση την οποία αυτό θα εγκρίνει) θα μπορεί να αποφασίζει για τα πάντα, χωρίς κανένα περιορισμό, όπως π.χ. για το στρατηγικό σχέδιο του νέου φορέα (το οποίο ο νόμος προβλέπει 10ετές), για το ποιοι από τους απολυθέντες της παλιάς ΕΡΤ θα επαναπροσληφθούν κ.ο.κ. Πρόκειται για λανθασμένη επιλογή, η οποία ενδέχεται να αποδειχθεί μοιραία, γιατί η προσωρινή αυτή διοίκηση, όσο και αν απαρτίζεται από πρόσωπα αδιαμφισβήτητου κύρους και ανεξαρτησίας, δεν διαθέτει την αναγκαία νομιμοποίηση για να πάρει τέτοιου είδους αποφάσεις. Κοινολογίς, αν και το πρόβλημα επισημάνθηκε στους αρμόδιους υπουργούς κατά

τη συζήτηση του νομοσχεδίου στη Βουλή, προτιμήθηκε η εύκολη λύση.

Και οι προοπτικές...

Είναι πολύ πρόωρο να προβλέψει κανείς ποια θα είναι η τύχη του εγχειρήματος. Αν δηλαδή, με το νέο οργανωτικό σχήμα της, η δημόσια ραδιοτηλεόραση θα μπορέσει να γυρίσει σελίδα και η Ελλάδα να ευθυγραμμισθεί και αυτή επί τέλους με τους ευρωπαϊκούς μέσους όρους. Πολύ φοβούμαι, εν τούτοις, ότι η σπουδή με την οποία επιχειρήθηκε το πέρασμα στη νέα εποχή, θα αφήσει επί μακρόν τα ίχνη του. Δεν αναφέρομαι στη ζωή μερικών χιλιάδων ανθρώπων, που κυριολεκτικά σμπαραλιάστηκε –χωρίς να είναι βέβαιο ότι αυτό ήταν απαραίτητο– ούτε στο κόστος του όλου εγχειρήματος, που πολύ φοβούμαι ότι θα υπερβεί κάθε μέτρο (κάτι σαν το κόστος της κατάρτησης της Ολυμπιακής από την Κυβέρνηση Καραμανλή το 2008, που το πληρώνουμε ακόμα). Αναφέρομαι στη θεσμική διάσταση του ζητήματος. Επί Δημ. Παπούλια και Παν. Βουρλούμη, η περίπτωση του ΟΤΕ έδειξε ότι μεγάλοι δημόσιοι οργανισμοί δεν χρειάζεται να κλείσουν για να αναδιοργανωθούν· μπορούν να αλλάξουν και εν λειτουργία. Αρκεί να υπάρχει σχέδιο, σοβαρό μάλιστα, και αταλάντευτη υποστήριξη των επιχειρούμενων αλλαγών από την πολιτική ηγεσία. Ενδέχεται να απαιτείται περισσότερος χρόνος γι' αυτό, το κόστος όμως είναι δίκως άλλο μικρότερο και ο δημόσιος οργανισμός ξεκινά τη νέα πορεία του χωρίς τραυματικά βαρίδια. Είναι κρίμα που δεν επιχειρήθηκε κάτι τέτοιο και στην περίπτωση της ΕΡΤ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- 1 Την ομάδα απάρτισαν, εκτός από τον υπογράφο που προήδρευσε, οι κ.κ. Γιώργος Ιωάννου, καθηγητής στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Αλέξανδρος Οικονόμου, διδάκτορας Νομικής, ειδικός επιστήμονας στο Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης, Μαρίνα Ρήγου, δημοσιογράφος, μέλος του ειδικού εργαστηριακού και διδακτικού προσωπικού στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, Γιάννης Τασόπουλος, αναπληρωτής καθηγητής του Δημοσίου Δικαίου στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Αθανάσιος Τσεβάς, επικύριος καθηγητής του δικαίου των μέσων ενημέρωσης στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.
- 2 Ανταποκρινόμενοι στη σχετική πρόσκληση, προσήλθαν σε ακρόαση οι κ.κ. Eric Soderquist, αναπληρωτής καθηγητής στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο

Αθηνών, Νίκος Σωτηριάδης, πρόεδρος της Διοικούσας Επιτροπής της ΕΤ3, Πάνος Λουκάκος, τ. Εντεταλμένος Σύμβουλος της ΕΡΤ, Προκόπης Δούκας,

δημοσιογράφος της ΕΡΤ, Δημήτρης Παπούλιας, τ. πρόεδρος του ΟΤΕ και της ΔΕΗ, Άγγελος Στάγκος, τ. Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της

ΕΡΤ, Τάκης Αθανασόπουλος, τ. πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της ΔΕΗ και Παναγιώτης Καλφαγιάννης, πρόεδρος ΠΟΣΠΕΡΤ.

«Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗΝ ΕΡΤ». ΚΑΙ ΜΕΤΑ;

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΚΑΤΣΙΜΗ

Το κλείσιμο της Ελληνικής Ραδιοφωνίας Τηλεόρασης στις 11 Ιουνίου 2013 συμπυκνώνει με τρόπο μοναδικό όλες τις πολιτικές, θεσμικές και οικονομικές πτυχές της αναδιάρθρωσης που πραγματοποιείται στην Ελλάδα σήμερα. Το μοντέλο του «ξαφνικού θανάτου» δοκιμάστηκε στον επικοινωνιακά πιο νευραλγικό χώρο, αυτόν της δημόσιας ενημέρωσης και φάνηκε ότι μπορεί να δουλέψει: το δόγμα του σοκ στο μεγαλείο του...

Επειδή όμως οι αντιδράσεις μετά το μαύρο εντός κι εκτός Ελλάδας ήταν μεγάλες, η κυβέρνηση κατάλαβε ότι ακόμη μια επίδειξη πυγμής, όπως η αποστολή των ΜΑΤ στην ΕΡΤ, θα ήταν ένας νέος κόλαφος. Έτσι, άλλαξε τακτική και απλώς περίμενε να στοιχειώσει το Ραδιομέγαρο. Να ξεχάσουν και να ξεχαστούν μέσα στην καλοκαιρινή ραστώνη του Αυγούστου, ώστε ο «ξαφνικός θάνατος» να μετατραπεί σε «αργό –αλλά σίγουρο αυτή τη φορά– θάνατο». Η στρατηγική, όμως, δεν είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα στον χρόνο που προβλέπονταν. Αν και με πολλές απώλειες, οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ συνέχισαν να δουλεύουν και να αντιστέκονται, πιστεύοντας ότι μπορούν να επηρεάσουν τις εξελίξεις, ακόμη κι αν δεν είχαν σχεδιάσει το επόμενο βήμα τους.

Από την άλλη πλευρά, τη δύσκολη –ή βρώμικη– δουλειά ανέλαβε ο Παντελής Καψής, καταξιωμένος δημοσιογράφος

Η Μαριλένα Κατσίμη εργάζεται ως δημοσιογράφος στην ΕΡΤ και είναι γενική γραμματέας της ΕΣΗΕΑ.

του πάλοι ποτέ «δημοκρατικού χώρου» και κυβερνητικός εκπρόσωπος της δεύτερης μνημονιακής κυβέρνησης. Ο κύριος Καψής δέχθηκε να είναι ο πρώτος υπουργός δημόσιας τηλεόρασης σε μια δυτική δημοκρατία χωρίς δημόσια τηλεόραση! Γιατί άραγε; Ας υποθέσουμε ότι ήταν πράγματι πρόκληση για τον κύριο Καψή να φτιάξει από την αρχή την Ελληνική Δημόσια Τηλεόραση «απαλλαγμένη από τις αμαρτίες του παρελθόντος». Η εικόνα που περνάει η κυβέρνηση είναι ότι οι αμαρτίες αυτές βάρυναν τις προηγούμενες κυβερνήσεις εξίσου με τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, οι οποίες προφανώς είχαν βρει ένα *modus vivendi* με τις ελίτ που κυβερνούσαν την Ελλάδα, οδηγώντας την ΕΡΤ στα βράχια. Αυτό όντως ίσχυε κάποτε στη δημόσια τηλεόραση. Όχι όμως στην εποχή του Μνημονίου.

Η ΕΡΤ ήταν ένας από τους λίγους δημόσιους οργανισμούς, ο οποίος εκκαθαρίστηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Τα αποτελέσματα –στα νούμερα τουλάχιστον– ήταν εντυπωσιακά. Από έλλειμμα 9 εκ. ευρώ πέρασε για πρώτη φορά στο πλεόνασμα των 60 εκ. ευρώ, ο αριθμός των εργαζομένων μειώθηκε αισθητά, καθώς και οι μισθοί αυτών που παρέμειναν. Μπήκε το πλαφόν των 4000 ευρώ μεικτά για διευθυντές και «εκλεκτούς». Έγιναν μεν και προσλήψεις «ημετέρων» αλλά σε λογικό βαθμό, ώστε να μην προκαλούν. Κόπηκαν οι εξόφθαλμες σπατάλες, ενώ το 25% των εσόδων από το ανταποδοτικό τέλος διατίθεται πλέον για την ενίσχυση εναλλακτικών μορφών

ενέργειας, που καμία σχέση δεν είχαν με την ΕΡΤ. Και το πιο σημαντικό: ανέβηκε η τηλεθέαση και η ΝΕΤ έγινε ανταγωνιστική, με αποκορύφωμα τις επιδόσεις της στις εκλογές του 2012.

Χαρακτηριστική είναι η αντιπαράθεση μεταξύ του τότε υπουργού Επικρατείας Παντελή Καψή στη Βουλή και του αρμόδιου τομεάρχη της ΝΔ Σίμου Κεδίκογλου, τον Μάρτιο του 2012, για το «σημαντικό νοικοκύρεμα» στην ΕΡΤ. Κανείς δεν μπόρεσε, όμως, να πείσει τον κ. Κεδίκογλου, ο οποίος μαινόταν κατά της συρρίκνωσης της ΕΡΤ, επέμενε στις καταγγελίες για σκανδαλώδεις συμβάσεις και αμφισβητούσε την ανεξαρτησία και τα αξιολογικά κριτήρια. Είχε δίκιο. Τα σκάνδαλα, όμως, που έγιναν επί των ημερών του κ. Κεδίκογλου ως κυβερνητικού εκπροσώπου, συγκρίνονται μόνο με τις χειρότερες στιγμές της προμνημονιακής ΕΡΤ. Οι προσλήψεις ημετέρων παρά την οικονομική κρίση, έβγαζαν μάτι. Δεκάδες άνθρωποι προσλήφθηκαν με μισθούς διπλάσιους από τον μέσο όρο των υπαλλήλων, οι περισσότεροι από τους οποίους δεν πατούσαν το πόδι τους στο Ραδιομέγαρο. Μεικτές παραγωγές, κρούσματα λογοκρισίας με θύματα παρουσιαστές, κανονική προπαγάνδα υπέρ της Κυβέρνησης και γενικότερα απαξίωση της κρατικής τηλεόρασης με κατακόρυφη πτώση στην τηλεθέαση, είναι λίγα από τα «έργα» της νέας διοίκησης της ΕΡΤ. Ήταν τέτοια η κακοδιαχείριση στα οικονομικά, που ενώ η διοίκηση παρέλαβε πλεονασματικό προϋπολογισμό, μέσα σε 6 μήνες δεν